

Ojciec ubogich – reformy proporacownicze Getúlio Vargasa

1 czerwca 2024

Prezydentura Getúlio Vargasa w Brazylia

Prezydentura Getúlio Vargasa w Brazylii od 1930 do 1945, a następnie od 1951 do 1954 odznaczyła się znaczącymi wydarzeniami społecznymi i politycznymi. Vargas jest często uznawany za kluczową postać w historii Brazylii, znaną ze swojej polityki na rzecz biednych i robotników (Hunter, 2014). Podczas swojej prezydentury Vargas wdrożył programy ubezpieczeń społecznych, które stały się integralną częścią tkanki społecznej Brazylii i wywarły trwałe wpływy na kraj (Malloy, 1993). Rząd Vargasa, podobnie jak inni ówczesni przywódcy modernizujący, skupił się na centralizacji i racjonalizacji aparatu państwowego (Akkoyunlu, 2021). Jego administracja odegrała również kluczową rolę w modernizacji rolnictwa w Brazylii, dostosowując się do interesów USA w czasie II Wojny Światowej (Prutsch, 2022).

Rządy Vargasa były autorytarne, zwłaszcza w latach 1930–1945, kiedy sprawował on znaczną władzę nad brazylijskim życiem publicznym (Malloy, 1993). Wtedy to doszło do konsolidacji polityki społecznej i zarządzania pod przywództwem Vargasa, co ukierunkowało kraj na nadchodzące lata (Malloy, 1993). Ponadto rząd Vargasa zinstytucjonalizował korporacjonizm w środowisku autorytarnym, czyniąc go znaczącym przypadkiem w Ameryce Łacińskiej (Pinto, 2021).

Z ekonomicznego punktu widzenia administracja Vargasa

zachęcała do industrializacji i planowania, koncentrując się na produkcji dóbr kapitałowych i dóbr końcowych, a nie na surowcach (Martins i Nunes, 2018). Jego polityka miała na celu promowanie rozwoju gospodarczego i samowystarczalności, zbiegając się z wizją modernizacji gospodarki Brazylii (Hilton, 1975). Druga administracja Vargasa lat 1951–1954 często kojarzy się z populizmem, odzwierciedlając okres płynnej polityki gospodarczej, która miała wpływ na wiarygodność rządu (Fonseca i Monteiro, 2005; Fonseca, 2011).

Jeśli chodzi o politykę zagraniczną, Vargas kierował stosunkami z takimi krajami jak Stany Zjednoczone i Argentyna, strategicznie unikając powiązań, które mogłyby zagrozić interesom Brazylii (Dalio, 2016). Jego administracja miała także wpływ na obronność Brazylii, industrializację i międzynarodowe zobowiązania gospodarcze (Ribeiro, 2014).

Prezydentura Getúlio Vargasa pozostawiła w Brazylii trwałe dziedzictwo, kształtując politykę społeczną, struktury zarządzania, strategie gospodarcze i stosunki zagraniczne za jego kadencji. Jego styl przywództwa, polityka i wpływ na społeczeństwo brazylijskie są nadal przedmiotem badań i debat w kręgach akademickich i historycznych.

Kontekst sytuacji politycznej i gospodarczej Brazylii w okresie prezydentury Vargasa

Podczas prezydentury Vargasa w Brazylii krajobraz polityczny i gospodarczy przeszedł znaczące przemiany. Na politykę gospodarczą Vargasa mieli wpływ czołowi przemysłowcy tej ery, co odzwierciedla odejście od wspierania systemów wyceny kawy (Salgado, 2020), istotnego surowca eksportowego tego kraju. Jego administracja zapoczątkowała okres inkorporacji społecznej, w ramach której starano się włączyć zarówno pracowników sektora formalnego, jak i biednych z sektora

nieformalnego (Hunter, 2014). Podczas prezydentury Vargasa Brazylia zaangażowała się także w regionalne inicjatywy gospodarcze, takie jak propozycja Paktu ABC obejmująca także Argentynę i Chile (Dalio, 2016).

Środowisko polityczne prezydentury Vargasa charakteryzowało się istotnymi wydarzeniami, w tym odmową wspierania niektórych programów gospodarczych, co doprowadziło do zmian w polityce gospodarczej Brazylii (Salgado, 2020). Prezydenturę Vargasa naznaczyła niestabilność polityczna, a ówczesny sprzeciw kolejnych kierujących Brazylią przywódców, takich jak Juscelino Kubitschek i João Goulart, przyczynił się do powstania burzliwego krajobrazu politycznego (Power, 2010).

Na prezydenturę Vargasa wpływ miały także czynniki zewnętrzne, takie jak pomoc gospodarcza USA za rządów Jânio Quadrosa i João Goularta (Loureiro, 2014). Rola prezydentów krajowych w kształtowaniu ambicji i możliwości klimatycznych Brazylii była w tym okresie kluczowa (Hochstetler, 2021). Prezydentura Vargasa wpisywała się w szerszą narrację o pojawieniu się Brazylii na arenie światowej, charakteryzującym się wzrostem gospodarczym i sformułowaniem globalistycznej polityki zagranicznej (Mukherjee, 2023).

Podsumowując, prezydentura Vargasa w Brazylii była czasem znaczących zmian gospodarczych i politycznych. Jego administracja zaznaczyła zmianę w polityce gospodarczej, wysiłkach na rzecz inkorporacji społecznej i regionalnych zaangażowaniach gospodarczych. Krajobraz polityczny prezydentury Vargasa charakteryzował się niestabilnością, sprzeciwem wobec kolejnych przywódców i wpływami zewnętrznymi, takimi jak pomoc gospodarcza USA. Prezydentura Vargasa odegrała kluczową rolę w kształtowaniu trajektorii Brazylii w tym okresie.

Przejęcie i konsolidacja władzy

Dojście Vargasa do władzy podczas rewolucji 1930 r. oznaczało znaczącą zmianę w brazylijskiej polityce, prowadzącą do ustanowienia rządów autorytarnych i centralizacji władzy. Kadencja Vargasa w latach 1930–1945 była świadkiem konsolidacji władzy, a jego kolejne kadencje jako szefa rządu tymczasowego, prezydenta i prezydenta-dyktatora charakteryzowały się solidną polityką kulturalną (Williams, 2016). Pomimo przejścia do demokracji autorytarna struktura wdrożona przez Vargasa przetrwała, co wskazuje na trwały wpływ na brazylijskie rządy (Gree, 1994). Era Vargasa naznaczona była rozwojem brazylijskiego korporacjonizmu, w którym państwo pod jego rządami nie uznawało walki klas, co odzwierciedlało scentralizowane i autorytarne podejście do rządzenia (Anner, 2007).

Era Vargasa była także świadkiem profesjonalizacji brazylijskiej biurokracji, choć została naznaczona klientelizmem i korporacjonizmem państwowym, co uwydatniło złożoność zarządzania w tamtym okresie (Herman i in., 2022). Co więcej, zawieszenie składek związkowych za czasów Vargasa osłabiło działania związkowe, podkreślając autorytarny charakter jego rządów i jego konsekwencje dla stosunków pracy (Lacaz, 2019). Wysiłki decentralizacyjne w Brazylii pod koniec lat 80. postrzegano jako odrzucenie centralistycznych tendencji poprzedniego autorytarnego reżimu wojskowego, co podkreślało trwały wpływ scentralizowanej władzy Vargasa (Andrews i Vries, 2007).

Podsumowując, dojście Vargasa do władzy w wyniku rewolucji 1930 r. zapoczątkowało erę rządów autorytarnych i scentralizowanej władzy w Brazylii. Jego styl rządzenia, charakteryzujący się solidną polityką kulturalną, korporacjonizmem i brakiem uznania dla walki klas, pozostawił trwały ślad w brazylijskiej polityce i zarządzaniu, kształtując trajektorię kraju nawet po zakończeniu jego

rządów.

Reformy pracy

1. Konsolidacja Prawa Pracy (CLT) w 1943 r. Konsolidacja prawa pracy (CLT) w 1943 roku była znaczącym kamieniem milowym w brazylijskim ustawodawstwie pracy. Celem CLT było kompleksowe uregulowanie stosunków pracy, zapewnienie ochrony praw pracowniczych i ustanowienie kluczowych przepisów regulujących warunki zatrudnienia. Do gwarancji zapewnianych przez CLT należą regulacje dotyczące płacy minimalnej, godzin pracy i świadczeń socjalnych dla pracowników (Guidotti, 1943). CLT skonsolidowała różne przepisy prawa pracy w jeden kompleksowy statut, usprawniając przepisy pracy i zapewniając jasne ramy zarówno dla pracodawców, jak i pracowników. Ujednoliciła praktyki pracy, zapewniając bardziej sprawiedliwe środowisko pracy i kładąc podwaliny pod ochronę praw pracowniczych w Brazylii (Guidotti, 1943). Jednym z kluczowych aspektów CLT było ustanowienie przepisów dotyczących płacy minimalnej, których celem było ustalenie podstawowego poziomu dochodów w celu ochrony pracowników przed wyzyskiem i zapewnienia godziwego poziomu życia. Dodatkowo CLT określiło limity godzin pracy, aby zapobiegać przepracowaniu i promować równowagę między życiem zawodowym a prywatnym pracowników. Co więcej, włączenie świadczeń zabezpieczenia społecznego do CLT zapewniło pracownikom siatkę bezpieczeństwa, oferującą ochronę na wypadek choroby, niepełnosprawności lub emerytury (Guidotti, 1943). Ogólnie rzecz biorąc, konsolidacja prawa pracy (CLT) z 1943 r. odegrała kluczową rolę w kształtowaniu stosunków pracy w Brazylii, gwarantując pracownikom podstawowe prawa i kładąc podwaliny pod bardziej sprawiedliwy i regulowany rynek pracy.

2. Utworzenie Krajowego Instytutu Zabezpieczenia Społecznego (INSS) w celu zapewnienia pracownikom świadczeń socjalnych. Utworzenie Krajowego Instytutu Zabezpieczenia Społecznego (INSS) w Brazylii oznaczało znaczący postęp w zapewnianiu

pracownikom świadczeń opieki społecznej. INSS odgrywa kluczową rolę w administrowaniu programami zabezpieczenia społecznego i zapewnianiu dobrostanu brazylijskiej siły roboczej. Zapewniając kompleksowy system ochrony socjalnej, INSS ma na celu ochronę pracowników przed różnymi zagrożeniami, takimi jak choroba, niepełnosprawność, podeszły wiek i bezrobocie. INSS oferuje uprawnionym osobom szereg świadczeń opieki społecznej, w tym emerytury, renty inwalidzkie, zasiłek chorobowy, zasiłek macierzyński i zasiłek dla bezrobotnych. Świadczenia te mają na celu zapewnienie wsparcia finansowego pracownikom i ich rodzinom w potrzebie, zapewnienie podstawowego poziomu bezpieczeństwa dochodów i promowanie włączenia społecznego. Utworzenie INSS odegrało kluczową rolę w rozszerzeniu zakresu zabezpieczenia społecznego w Brazylii i poprawie dostępu do podstawowych korzyści dla pracowników w całym kraju. Centralizując administrację programami zabezpieczenia społecznego, INSS pomógł usprawnić procesy, zwiększyć efektywność i zapewnić skuteczne dostarczanie świadczeń potrzebującym. Ogólnie rzecz biorąc, Krajowy Instytut Zabezpieczenia Społecznego (INSS) odgrywa kluczową rolę w promowaniu opieki społecznej i ochronie praw pracowników w Brazylii. Poprzez kompleksowy system programów zabezpieczenia społecznego INSS przyczynia się do ogólnego dobrostanu i bezpieczeństwa ekonomicznego brazylijskiej siły roboczej.

Kooptacja ruchów robotniczych

Getulio Vargas podczas swoich rządów w Brazylii zastosował wieloaspektową strategię kooptacji i kontrolowania związków zawodowych. Jednym z kluczowych aspektów tej strategii było utworzenie kontrolowanych przez państwo organizacji związkowych, takich jak Generalna Konfederacja Pracowników (CGT) (Padoan, 2020). Tworząc takie podmioty, Vargas miał na celu scentralizowanie i uregulowanie ruchu robotniczego, zapewniając, że związki zawodowe będą zgodne z celami państwa. Dodatkowo Vargas uciekł się do represji wobec niezależnych

ruchów robotniczych i lewicowej opozycji (Etchemendy i Collier, 2007). To represyjne podejście miało na celu stłumienie głosów sprzeciwu w ruchu robotniczym i skonsolidowanie kontroli Vargasa nad związkami zawodowymi. Strategia Vargasa odzwierciedlała taktykę stosowaną w innych kontekstach, np. podejście Menema w Argentynie, gdzie związkom oferowano ustępstwa w celu uzyskania ich poparcia, jednocześnie marginalizując dysydentów (Serdar, 2014). Ta metoda kooptacji poprzez zachęty i marginalizację opozycji była powszechną strategią stosowaną przez reżimy autorytarne w celu utrzymania kontroli nad organizacjami związkowymi. Co więcej, utworzenie organizacji takich jak CGT umożliwiło segmentację ruchu robotniczego, umożliwiając rządowi wywieranie wpływu na określone sektory siły roboczej (Aleks, 2015). Dzieląc i kontrolując reprezentację związkową, Vargas mógł skutecznie zarządzać dynamiką pracy i manipulować nią, aby dopasować ją do swojego programu politycznego. Podsumowując, strategia Vargasa polegająca na kooptowaniu i kontrolowaniu związków zawodowych poprzez tworzenie organizacji kontrolowanych przez państwo i represje wobec niezależnych ruchów była celowy wysiłek na rzecz centralizacji władzy i utrzymania władzy nad sektorem pracy w Brazylii.

Polityka gospodarcza i industrializacja

Za rządów Getulio Vargasa w Brazylii wprowadzono politykę industrializacji substytucyjnej importu (ISI) w celu promowania krajowego przemysłu. Polityka ta miała na celu ochronę lokalnego przemysłu przed zagraniczną konkurencją poprzez nakładanie ceł i barier handlowych (Fernandes, 2007). W rezultacie nastąpił znaczny wzrost siły roboczej w miastach, co doprowadziło do powstania przemysłowych związków zawodowych. Proces industrializacji pod rządami Vargasa przyniósł zmiany w gospodarce kraju, prowadzące do rozwoju krajowej bazy przemysłowej i odejścia od tradycyjnej

gospodarki rolnej (Brasileiro i Sanna, 2015).

W tym okresie zauważalny był wpływ industrializacji na prawa i warunki pracowników. Pojawienie się przemysłowych związków zawodowych zasygnalizowało rosnącą świadomość i organizację wśród pracowników na rzecz lepszych praw i warunków pracy (Brasileiro i Sanna, 2015). Jednak proces industrializacji niósł także wyzwania, co widać po zmieniającej się strukturze płac w branżach w wyniku polityki liberalizacji handlu (Pavcnik i in., 2004). Dążenie do industrializacji wpłynęło na krajobraz gospodarczy, ze szczególnym naciskiem na promowanie nowoczesnego rolnictwa i teorii modernizacji, o czym świadczy rola amerykańskiego Biura ds. Międzyamerykańskich w polityce modernizacyjnej Brazylii (Prutsch, 2022).

Na politykę gospodarczą Vargasa wpływała potrzeba oderwania się od tradycyjnej oligarchii i wspierania rozwoju przemysłowego. W tym okresie na znaczeniu zyskała burżuazja przemysłowa, co doprowadziło do zmiany polityki gospodarczej w kierunku wspierania przemysłowców, a nie tradycyjnego sektora kawowego (Salgado, 2020). Skupienie się administracji Vargasa na industrializacji było częścią szerszego programu nacjonalistycznego, promującego rozwój samowystarczalnej gospodarki i zmniejszającego zależność od obcych mocarstw (Kent i in., 2015).

Podsumowując, pod rządami Getulio Vargasa Brazylia była świadkiem znaczącej transformacji swojej polityki gospodarczej w kierunku industrializacji substytucyjnej importu, co doprowadziło do ekspansji miejskiej siły roboczej, pojawienia się przemysłowych związków zawodowych oraz zmian w prawach i warunkach pracowników. Proces industrializacji pod rządami Vargasa był kluczowym okresem w historii Brazylii, wyznaczającym przejście w kierunku bardziej uprzemysłowionej gospodarki i przygotowującym grunt pod przyszły rozwój gospodarczy w kraju.

Dziedzictwo i krytyka

Dziedzictwo Vargasa w promowaniu praw pracowniczych i organizacji związków zawodowych w Brazylii jest tematem o dużym znaczeniu historycznym. Ocena jego wpływu musi uwzględniać zarówno pozytywne aspekty, jak i krytykę jego metod. Vargas jest doceniany za wdrażanie reform rynku pracy, które miały na celu poprawę warunków pracowników i wzmocnienie związków zawodowych (Carbonai, 2019). Reformy te ułatwiły tworzenie związków zawodowych, choć doprowadziły też do większej ich fragmentacji, a nie do ich wzmocnienia (Anner, 2008). Inicjatywy Vargasa odegrały kluczową rolę w położeniu podwalin pod prawa pracownicze w Brazylii, ale nie były pozbawione wad. Krytycy zwracali uwagę, że Vargas stosował metody autorytarne i tłumiał sprzeciw, aby zachować kontrolę (Carbonai, 2019). Jego podejście do rządzenia charakteryzowało się stopniem centralizacji i kontroli, które ograniczały wolność słowa i opozycji politycznej. To autorytarne stanowisko było przedmiotem krytyki, uwydatniając negatywne aspekty rządów Vargasa pomimo jego wkładu w reformy rynku pracy. Długoterminowe konsekwencje reform rynku pracy Vargasa dla brazylijskiego ruchu robotniczego są złożone. Chociaż jego wysiłki odegrały kluczową rolę w zapoczątkowaniu zmian, na których skorzystali pracownicy, autorytarny charakter jego reżimu i tłumienie sprzeciwu pozostawiły mieszane dziedzictwo. Reformy zapoczątkowane za rządów Vargasa wywarły trwały wpływ na ruch robotniczy w Brazylii, kształtując jego trajektorię oraz wpływając na późniejszą politykę i praktyki w zakresie pracy (Carbonai, 2019).

Podsumowując, dziedzictwo Vargasa w promowaniu praw pracowniczych i organizacji związków zawodowych w Brazylii jest kwestią wieloaspektową, która wymaga szczegółowej oceny. Chociaż jego reformy odegrały kluczową rolę w propagowaniu praw pracowniczych, nie można pominąć krytyki jego autorytarnych metod i tłumienia sprzeciwu. Długoterminowe konsekwencje reform rynku pracy Vargasa w dalszym ciągu

wpływają na ruch robotniczy w Brazylii, podkreślając złożoność jego historycznego wpływu.

Perspektywa międzynarodowa

W połowie XX wieku na reformy rynku pracy w różnych krajach miały wpływ różne czynniki. W Ameryce Łacińskiej polityka realizowana przez Getulio Vargasa wywarła znaczący wpływ na ruchy pracownicze i systemy opieki społecznej. Vargas podczas swojej prezydentury w Brazylii wprowadził politykę modernizacyjną, której celem było przekształcenie sektorów rolnictwa i przemysłu (Prutsch, 2022). Na politykę tę miały wpływ czynniki zewnętrzne, takie jak rola amerykańskiego Biura ds. Międzyamerykańskich, które odegrało rolę w kształtowaniu wysiłków modernizacyjnych Brazylii (Prutsch, 2022).

W Ameryce Łacińskiej systemy ochrony socjalnej z biegiem czasu ulegały zmianom pod wpływem dostosowań gospodarczych i reform społecznych (Steffen i Côrtes, 2018). Region doświadczył kryzysów gospodarczych w latach 80. XX w., co doprowadziło do reform w latach 90. XX w., na które wpływ miały podmioty zewnętrzne, takie jak Bank Światowy (Grassi, 2013). Ponadto rola związków zawodowych i grup społeczeństwa obywatelskiego w krajach takich jak Argentyna i Brazylia odegrała kluczową rolę w kształtowaniu reform polityki społecznej, szczególnie w sektorach zdrowia i emerytur (Niedźwiecki, 2014).

Na rozwój systemów opieki społecznej w Ameryce Łacińskiej wpływają takie czynniki, jak industrializacja, inkorporacja polityczna i różnorodność etniczna (Pribble, 2010). Elementy te odegrały rolę w określeniu wielkości i zakresu systemów polityki społecznej w regionie. Co więcej, interakcja między interesami biznesowymi, konserwatywnymi ekonomistami i decydentami odegrała kluczową rolę w kształtowaniu reform państwa opiekuńczego w Ameryce Łacińskiej (Dorlach, 2020).

W kontekście systemów opieki społecznej w Ameryce Łacińskiej programy warunkowych transferów pieniężnych okazały się

znaczącymi inicjatywami polityki społecznej w ciągu ostatnich dwóch dekad (Nagels, 2016). Programy te stanowią część szerszych zmian w polityce społecznej, których celem jest rozwiązanie problemu ubóstwa i nierówności społecznych w regionie. Ewolucja systemów opieki społecznej w Ameryce Łacińskiej jest przedmiotem zainteresowania naukowców, a badania podkreślają zmiany i trendy w polityce społecznej w różnych krajach i na przestrzeni czasu (Ferre, 2024).

Ogólnie rzecz biorąc, reformy rynku pracy i systemy opieki społecznej w Ameryce Łacińskiej w połowie XX wieku zostały ukształtowane w wyniku połączenia dynamiki wewnętrznej, wpływów zewnętrznych i wzajemnego oddziaływania różnych podmiotów w tych krajach. Polityka Vargasa w Brazylii i szersze systemy ochrony socjalnej w Ameryce Łacińskiej odzwierciedlają złożony charakter rozwoju polityki społecznej w regionie.

Podsumowanie

Prezydencja Vargasa w Brazylii pozostawiła po sobie złożone dziedzictwo, szczególnie w odniesieniu do reform propracowniczych i prozwiązkowych. Pomimo wysiłków mających na celu ułatwienie tworzenia związków zawodowych, reformy te niekoniecznie wzmocniły związki, ale raczej doprowadziły do □ zwiększonego rozdrobnienia w ruchu robotniczym (Anner, 2008). Zorganizowanym pracownikom w Brazylii, w obliczu wyzwań związanych z blokowaniem szkodliwych reform, udało się zachować podstawowe interesy kluczowe dla przyszłej dźwigni przetargowej (Cook, 2002). Epoka Vargasa, charakteryzująca się tendencjami autorytarnymi, przyniosła konsolidację nowego państwa w Brazylii ze zmienionymi relacjami państwo–obywatel (Pereira, 2020). Reżim Vargasa, często określany jako dyktatura, wdrożył politykę, która miała wpływ na politykę pracowniczą i ogólny krajobraz polityczny Brazylii (Pinto, 2020).

Zrozumienie związku między autorytaryzmem, populizmem i polityką pracowniczą w Brazylii wymaga rozważenia szerszego kontekstu Ameryki Łacińskiej. Neoliberalne reformy gospodarcze w regionie wywarły znaczący wpływ na tradycyjne systemy stosunków pracy, wywierając presję na ruchy robotnicze (Cook, 1998). Wzajemne oddziaływanie demokracji i polityki społecznej w Brazylii odegrało kluczową rolę w rozwiązywaniu problemów ubóstwa i nierówności, podkreślając znaczenie systemów politycznych w kształtowaniu reform rynku pracy (Hunter i Sugiyama, 2009). Ponadto strategiczne zachowanie władzy ustawodawczej w Brazylii było uzależnione od zachęt ze strony prezydenta, co ukazywało złożoną dynamikę władzy i wpływów w krajobrazie politycznym kraju (Llanos i Lemos, 2013).

Analizując prezydenturę Vargasa i jej implikacje, należy wziąć pod uwagę szerszy kontekst historyczny i polityczny Brazylii. Era Vargasa to okres znacznej industrializacji i rozwoju kraju, kształtujący politykę gospodarczą i stosunki pracy (Ioris i Ioris, 2013). Dziedzictwo reform Vargasa i autorytarnych rządów w dalszym ciągu wpływa na kulturę polityczną i dynamikę społeczną Brazylii, podkreślając trwały wpływ jego prezydentury na trajektorię kraju.

Bibliografia

1. Akkoyunlu, K. (2021), Efficiency, merit and privilege: public administration reforms in brazil and turkey, *Revista Do Serviço Público*, 72(01), 200-231, <https://doi.org/10.21874/art-7-2022-01-19-61e8631b4c1c2>
2. Aleks, R. (2015). Estimating the effect of "change to win" on union organizing. *Ilr Review*, 68(3), 584-605. <https://doi.org/10.1177/0019793915570872>
3. Andrews, C. and Vries, M. (2007), High expectations, varying outcomes: decentralization and participation in brazil, japan, russia and sweden, *International Review of Administrative Sciences*, 73(3), 424-451,

<https://doi.org/10.1177/0020852307081151>

4. Anner, M. (2007), Forging new labor activism in global commodity chains in latin america. *International Labor and Working-Class History*, 72(1), 18-41, <https://doi.org/10.1017/s014754790700052x>

5. Anner, M. (2008), Meeting the challenges of industrial restructuring: labor reform and enforcement in latin america, *Latin American Politics and Society*, 50(02), 33-65, <https://doi.org/10.1111/j.1548-2456.2008.00012.x>

6. Brasileiro, D. and Sanna, M. (2015), Primeiro concurso público para enfermeiros do departamento administrativo do serviço público, *Revista Brasileira De Enfermagem*, 68(6), 1027-1034, <https://doi.org/10.1590/0034-7167.2015680605i>

7. Carbonai, D. (2019), Labor reform in brazil, politics, and sindicatos: notes on the general strikes of 2017, *Journal of Politics in Latin America*, 11(2), 231-245, <https://doi.org/10.1177/1866802x19861493>

8. Cook, M. (1998), Toward flexible industrial relations? neo-liberalism, democracy, and labor reform in latin america, *Industrial Relations a Journal of Economy and Society*, 37(3), 311-336, <https://doi.org/10.1111/0019-8676.00090>

9. Cook, M. (2002), Labor reform and dual transitions in brazil and the southern cone, *Latin American Politics and Society*, 44(1), 1-34. <https://doi.org/10.1111/j.1548-2456.2002.tb00195.x>

10. Dalio, D. (2016), The vargas administration and the proposal of the abc pact: the place of peronist argentina in brazilian foreign policy, *Contexto Internacional*, 38(2), 731-752, <https://doi.org/10.1590/s0102-8529.2016380200010>

11. Dorlach, T. (2020), Business interests, conservative economists, and the expansion of noncontributory pensions in

- latin america, *Politics & Society*, 49(2), 269-300, <https://doi.org/10.1177/0032329220952269>
12. Etchemendy, S. and Collier, R. (2007), Down but not out: union resurgence and segmented neocorporatism in argentina (2003–2007), *Politics & Society*, 35(3), 363-401, <https://doi.org/10.1177/0032329207304318>
13. Fernandes, A. (2007), Trade policy, trade volumes and plant-level productivity in colombian manufacturing industries, *Journal of International Economics*, 71(1), 52-71, <https://doi.org/10.1016/j.jinteco.2006.03.003>
14. Ferre, J. (2024), Welfare regimes in twenty-first-century latin america. *Journal of International and Comparative Social Policy*, 1-27, <https://doi.org/10.1017/ics.2023.16>
15. Fonseca, P. (2011), O mito do populismo econômico de vargas. *Brazilian Journal of Political Economy*, 31(1), 56-76, <https://doi.org/10.1590/s0101-31572011000100003>
16. Fonseca, P. and Monteiro, S. (2005), Credibilidade e populismo no brasil: a política econômica dos governos vargas e goulart, *Revista Brasileira De Economia*, 59(2), <https://doi.org/10.1590/s0034-71402005000200004>
17. Grassi, D. (2013), Democracy, social welfare and political violence: the case of latin america. *Journal of International Relations and Development*, 17(2), 242-273, <https://doi.org/10.1057/jird.2013.1>
18. Green, J. (1994), Introduction, *Latin American Perspectives*, 21(1), 3-6, <https://doi.org/10.1177/0094582x9402100101>
19. Guidotti, A. (1943), Income tax: taxability of stock dividends, *California Law Review*, 31(3), 302, <https://doi.org/10.2307/3476992>
20. Herman, F., Marques, F., & Miola, E. (2022), What factors

influence the quality of local governments' digital transparency? evidence from the brazilian case, *Opinião Pública*, 28(3), 857-884, <https://doi.org/10.1590/1807-01912022283857>

21. Hilton, S. (1975), Vargas and brazilian economic development, 1930–1945: a reappraisal of his attitude toward industrialization and planning, *The Journal of Economic History*, 35(4), 754-778, <https://doi.org/10.1017/s0022050700073757>

22. Hochstetler, K. (2021), Climate institutions in brazil: three decades of building and dismantling climate capacity, *Environmental Politics*, 30(sup1), 49-70, <https://doi.org/10.1080/09644016.2021.1957614>

23. Hunter, W. (2014), Making citizens: brazilian social policy from getúlio to lula, *Journal of Politics in Latin America*, 6(3), 15-37, <https://doi.org/10.1177/1866802x1400600302>

24. Hunter, W. and Sugiyama, N. (2009), Democracy and social policy in brazil: advancing basic needs, preserving privileged interests, *Latin American Politics and Society*, 51(2), 29-58. <https://doi.org/10.1111/j.1548-2456.2009.00047.x>

25. Ioris, R. and Ioris, A. (2013), Assessing development and the idea of development in the 1950s in brazil, *Brazilian Journal of Political Economy*, 33(3), 411-426, <https://doi.org/10.1590/s0101-31572013000300003>

26. Kent, M., García-Deister, V., López-Beltrán, C., Santos, R., Schwartz-Marin, E., & Wade, P. (2015), Building the genomic nation: 'homo brasiliis' and the 'genoma mexicano' in comparative cultural perspective. *Social Studies of Science*, 45(6), 839-861, <https://doi.org/10.1177/0306312715611262>

27. Lacaz, F. (2019). A (contra) reforma trabalhista: lei 13.467/2017, um descalabro para a saúde dos trabalhadores.

- Ciência & Saúde Coletiva, 24(3), 680-680.
<https://doi.org/10.1590/1413-81232018243.01452019>
28. Llanos, M. and Lemos, L. (2013). Presidential preferences? the supreme federal tribunal nominations in democratic brazil. *Latin American Politics and Society*, 55(2), 77-105.
<https://doi.org/10.1111/j.1548-2456.2013.00194.x>
29. Loureiro, F. (2014). The alliance for or against progress? us-brazilian financial relations in the early 1960s. *Journal of Latin American Studies*, 46(2), 323-351.
<https://doi.org/10.1017/s0022216x14000029>
30. Malloy, J. (1993). Statecraft, social policy, and governance in latin america. *Governance*, 6(2), 220-274.
<https://doi.org/10.1111/j.1468-0491.1993.tb00145.x>
31. Martins, J. and Nunes, R. (2018). Política externa, política de defesa e modelo de desenvolvimento no brasil: do estado desenvolvimentista ao estado logístico (1930-2017). *Austral Brazilian Journal of Strategy & International Relations*, 6(12). <https://doi.org/10.22456/2238-6912.78130>
32. Mukherjee, H. (2023). Brazil's emergence in the united states' 'backyard': domestic leadership and systemic status. *Jadavpur Journal of International Relations*, 097359842311617.
<https://doi.org/10.1177/09735984231161723>
33. Nagels, N. (2016). The social investment perspective, conditional cash transfer programmes and the welfare mix: peru and bolivia. *Social Policy and Society*, 15(3), 479-493.
<https://doi.org/10.1017/s1474746416000105>
34. Niedzwiecki, S. (2014). The effect of unions and organized civil society on social policy: pension and health reforms in argentina and brazil, 1988–2008. *Latin American Politics and Society*, 56(4), 22-48.
<https://doi.org/10.1111/j.1548-2456.2014.00247.x>

35. Padoan, E. (2020). The role of social movements in the 'second incorporation' of popular sectors in bolivia and argentina. *Revista Española De Sociología*, 29(3 – Sup2), 155-167. <https://doi.org/10.22325/fes/res.2020.80>
36. Pavcnik, N., Goldberg, P., & Schady, N. (2004). Trade liberalization and industry wage structure: evidence from brazil. *The World Bank Economic Review*, 18(3), 319-344. <https://doi.org/10.1093/wber/lhh045>
37. Pereira, A. (2020). The vargas era and its legacy., 30-C3.P42. <https://doi.org/10.1093/actrade/9780198812081.003.0003>
38. Pinto, A. (2020). Brazil in the era of fascism: the “new state” of getúlio vargas., 235-256. https://doi.org/10.1007/978-3-030-46831-6_11
39. Pinto, A. (2021). The portuguese 'new state' and the diffusion of authoritarian models in interwar latin america. *Journal of Contemporary History*, 57(3), 534-552. <https://doi.org/10.1177/00220094211066000>
40. Power, T. (2010), Brazilian democracy as a late bloomer: reevaluating the regime in the cardoso-lula era. *Latin American Research Review*, 45(S), 218-247. <https://doi.org/10.1353/lar.2010.0034>
41. Pribble, J. (2010), Worlds apart: social policy regimes in latin america. *Studies in Comparative International Development*, 46(2), 191-216. <https://doi.org/10.1007/s12116-010-9076-6>
42. Prutsch, U. (2022), 'awakening the sleeping beauty': brazil's vision of a modern agriculture and the role of the office of inter-american affairs under nelson rockefeller. *Diálogos Latinoamericanos*, 30. <https://doi.org/10.7146/dl.v30i.128039>
43. Prutsch, U. (2022), 'awakening the sleeping beauty':

brazil's vision of a modern agriculture and the role of the office of inter-american affairs under nelson rockefeller. *Diálogos Latinoamericanos*, 30. <https://doi.org/10.7146/dl.v30i.128039>

44. Ribeiro, E. (2014), Crise, desenvolvimento e políticas de industrialização no brasil de getúlio vargas. *Universitas Humanas*, 11(1). <https://doi.org/10.5102/univhum.v11i1.2538>

45. Salgado, P. (2020), The transition debate in brazilian history: the bourgeois paradigm and its critique. *Journal of Agrarian Change*, 21(2), 263-284. <https://doi.org/10.1111/joac.12394>

46. Serdar, A. (2014), Reconsidering social movement unionism in postcrisis argentina, *Latin American Perspectives*, 42(2), 74-89, <https://doi.org/10.1177/0094582x14534607>

47. Steffen, M. and Côrtes, S. (2018). Understanding social protection systems in latin america and the caribbean: typologies and efforts of classification. *Sociology Compass*, 12(11), <https://doi.org/10.1111/soc4.12634>

48. Williams, D. (2016), Vargas era and the politics of cultural production, 1930–1945, <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780199366439.013.290>